

tænkelig Grad, idet den fra 10,000 Kr. i saa Aar var steget til 175,000 Kr. i det foregaaende Aar; paa Finanslovsforlaget for 1893—94 var der, som sagt, forlangt 40,000 Kr. mere, altsaa 215,000 Kr. Der var mellem Ministeren og Finansudvalgets Ordfører i det andet Ting Enighed om, at det var en Konto, paa hvilken man ikke vilde kunne undgaa betydelige Udgifter, naar man skulde tage sig af de aandsvage Børn i saa stort et Omfang, som de tidligere Aars Stigning af Bevillingerne havde vist ønskeligt; man maatte dog haabe, at det ikke vilde stige saa stærkt, som Ministeren syntes at forudsætte i sit Forslag, og at man derfor kunde paa Finansloven nedsætte Beløbet til det, der var vedtaget i det foregaaende Aar, nemlig 175,000 Kr., men man vilde saa angive det som kalkulatorisk, idet man betegne det som anslaaet til 175,000 Kr. Ordføreren udtalte sin Forventning om, at man ikke skulde komme til det fulde forlangte Beløb, og Ministeren udtalte ogsaa sit Haab i saa Henseende; det blev antaget, at dette indsatte Ord „anslaas“ skulde betyde, at man godt kunde anvende mere; men tillige mente Ministeren ganske naturlig, at Maksimum vilde blive det, han havde forlangt paa Finansloven. Men nu har det vist sig, at dette Ministerens Haab ikke er slaaet til, idet der i Stedet for at medgaa 40,000 Kr. mere er medgaaet 51,000 Kr. mere. Hertil bemærker saa Statsrevisionen, under Henvisning til de Forhandlinger, jeg her har refereret, at den ikke ser, at Ministeriet har haft Ret til at gaa til en Overstridelse i det nævnte Omfang. — Udvalget har forbeholdt sig sine Udtalelser, og jeg skal da tillade mig at gøre opmærksom paa, at der synes at foreligge i alt Fald fra Folketingets Finansudvalgs Side en Godkendelse af, hvad der er fæst i det foregaaende Aar. Jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse oplæse nogle Bemærkninger af Ordføreren i det andet Ting under anden Behandling af Finanslovsforlaget for 1894—95. De findes i Folketingstidenden, Sp. 2218, og vedrøre Konto IV. G. a., Bevillingen til aandsvage. Den var opført saaledes, at der stod anslaaet 175,000 Kr. Ministeren udtalte, at han havde i Stedet for at forlange en Forhøjelse af de 175,000 Kr., som han havde haft i 1892—93, nu foreslaaet det samme Beløb, som var blevet bevilget for 1893—94, 175,000 Kr., men med Bemærkning „anslaaet“. Ordføreren udtalte altsaa: „Den staar jo opført saaledes, at den er anslaaet til 175,000 Kr. Det vil erindres fra i Fjor, at Ministeren havde foreslaaet denne Bevil-

ling forhøjet med 40,000 Kr., men at man her i Tinget vedtog ikke at forhøje den med dette Beløb, men derimod at gøre den kalkulatorisk indtil videre ved at tilføje Ordet „anslaas“. Vi vare ikke blinde for, at dette kunde have sine Betæneligheder, og at det var noget, der i Længden næppe kunde gaa, men at der senere maatte sættes en bestemt Sum, ligesom der havde været tidligere. Men da hele Landsvageagen var under Drøftelse ved et lærligt Forslag, vilde man ikke den Gang og vil heller ikke nu gaa bort fra denne Bevillingens kalkulatoriske Karakter. Den ærede Minister har imidlertid meddelt Udvalget — nu komme vi til, hvad der vedrører Aaret 1893—94 — „at der er kommet saa mange Ansøgninger om Optagelse paa Anstalterne, at man har brugt de 40,000 Kr., som i Fjor bleve foreslaaede“ — dette siges allerede i Januar Maaned — „og da der endnu ligger en Mængde Ansøgninger og der paa Anstalterne er Plads til at optage flere endnu, er Udvalget gaaet ind paa, at Ministeren kan fortolke den kalkulatoriske Sum saaledes, at han foruden de 40,000 Kr., der i Fjor vare foreslaaede, kan anvende indtil 20,000 Kr. i Aar“. Altsaa, der findes ved Finanslovsbehandlingen for 1894—95 en Udtalelse fra Udvalgets Ordfører om, at Udvalget i Løbet af 1893—94 var gaaet ind paa, at der i Henhold til Bevillingen for 1893—94 i det Aar kunde anvendes indtil 235,000 Kr., altsaa mere, end der er udgivet. Det forekommer derfor os, at der her foreligger tilstrækkelig Godkendelse af Udgiften fra Rigsdagens Side, og for saa vidt have vi ikke kunnet følge Statsrevisionerne.

Jeg skal dog, efter hvad der er kommet frem i Udvalget, tillade mig nogle yderligere Betragtninger angaaende denne Konto. Det maa erkendes, at den stiger i en noget betænkelig Grad; navnlig bliver det betænkeligt, naar den først er gaaet over til at blive kalkulatorisk, saaledes at Ministeren efter de Forhandlinger, der have fundet Sted i det andet Ting, maa antages at kunne anvende, hvad han anser for at være fornødent. Det turde da ikke være usandsynligt, at vi staa over for en meget betydelig Stigning, og det kunde ønskes, hvis det kunde lade sig gøre, at saa lidt nærmere Oplysninger om de Principper, der følges ved disse Penges Udgivelse. Den højtærede Minister vil vel sige: Jeg giver ikke disse Penge ud, uden hvor det drejer sig om uformuende, aandsvage Børns Undervisning. Men vi have dog ment, at det kunde være ganske heldigt, om der i Rigsdagen fremkom Udtalelser om, at man forventede, at der her vises den